

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudkyň Michaely Bejčkové a Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **P. J.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2016, čj. KUJCK 40972/2016/ODSH, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 12. 10. 2016, čj. 51 A 14/2016-35,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města České Budějovice uznal dne 10. 8. 2015 žalobce vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), kterého se dopustil tím, že jako provozovatel vozidla podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče. Blíže nezjištěný řidič vozidla totiž dne 26. 1. 2015 v době kolem 9:05 hod. na Senovážném náměstí v Českých Budějovicích neoprávněně zastavil a stál v úseku, který je označen svislou dopravní značkou B28 – zákaz zastavení, čímž porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Za to žalobci magistrát uložil pokutu ve výši 1 500 Kč.

Žalovaný zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí magistrátu potvrdil dne 22. 3. 2016 rozhodnutím uvedeným v záhlaví.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, kterou krajský soud zamítl.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce podal proti rozsudku kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[4] Podle první námitky bylo řízení o správním deliktu se stěžovatelem zahájeno v rozporu s právními předpisy. Magistrát totiž odložil řízení o přestupku, ačkoliv měl dostatek informací k tomu, aby v něm pokračoval (stěžovatel v odpovědi na výzvu k zaplacení určité částky sdělil magistrátu jméno své přítelkyně, která byla údajně řidičkou vozidla v době spáchání přestupku; stěžovatelova přítelkyně to v omluvě z podání vysvětlení nepopírala).

[5] Druhou námitkou kasační stížnosti je, že správní delikt byl promlčen (patrně míněno prekludován). Stěžovatel polemizuje se zněním odst. 5 ve vztahu k odst. 3 ustanovení § 125e zákona o silničním provozu, podle kterého je správní delikt provozovatele vozidla podle § 125f téhož zákona prekludován, pokud o něm není v určité lhůtě zahájeno řízení. Není však stanovena doba, do které musí být správní delikt projednán, což znamená buď to, že může být projednáván neomezeně dlouho, nebo se užije analogie. První varianta je přitom dle stěžovatele nepřípustná, proto je třeba analogicky použít zákon o přestupcích, na který odkazuje § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu.

[6] Třetí vadu vidí stěžovatel v tom, že ve výroku rozhodnutí magistrátu není dostatečně specifikováno místo, kde se stalo protiprávní jednání. Nelze z něj ani vyčíst, jaké předpisy tím byly porušeny.

[7] Stěžovatel s tím spojuje také nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu: krajský soud se totiž pouze ztotožnil se závěrem žalovaného, že byl dostatečně zjištěn skutkový stav. Z rozsudku však nelze vyčíst, na základě jakých důvodů soud dospěl k tomuto závěru. Nepřezkoumatelnost vidí stěžovatel také v tom, že soud se nevypořádal s námitkou neústavnosti objektivní odpovědnosti provozovatele.

[8] Stěžovatel proto navrhuje, aby NSS zrušil rozsudek krajského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný s námitkami v kasační stížnosti nesouhlasí. Řízení o správním deliktu stěžovatele jako provozovatele vozidla nebylo zahájeno v rozporu s právními předpisy, odpovědnost za delikt nezanikla, neboť zákon jasně upravuje lhůtu pro zánik odpovědnosti v § 125e odst. 3 ve spojení s odst. 5 zákona o silničním provozu. Místo spáchání přestupkového jednání je ve výroku dostatečně popsáno. Skutkový stav považuje žalovaný za prokázaný a posuzování ústavnosti objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla mu nepřísluší. Žalovaný navrhl, aby NSS kasační stížnost zamítl.

pokračování

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Postup magistrátu před zahájením řízení o správním deliktu stěžovatele jako provozovatele vozidla byl (bez ohledu na to, zda jednání stěžovatele bylo účelové, nebo ne) v souladu s právními předpisy. Ze správního spisu vyplývá, že strážník, který prováděl kontrolní činnost dne 26. 1. 2015 na Senovážném náměstí v Českých Budějovicích, zjistil, že v úseku platnosti značek B28 a V12a stálo vozidlo stěžovatele. Nikdo se u něj nezdržoval, proto za stěrač umístil vyrozumění o porušení pravidel, vyfotil automobil a pokračoval v kontrole. K projednání přestupku se nikdo na služebnu nedostavil, proto městská policie magistrátu zaslala dne 18. 2. 2015 oznámení o podezření ze spáchání přestupku. Magistrát poté stěžovateli zaslal výzvu podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu (doručena dne 9. 3. 2015), na kterou však stěžovatel ve lhůtě 15 dnů také nereagoval. Magistrát jej proto předvolal na den 23. 4. 2015 k podání vysvětlení podle § 60 odst. 1 zákona o přestupcích. Dne 24. 4. 2015 se stěžovatel písemně omluvil z podání vysvětlení a sdělil, že řidičkou byla v době spáchání přestupku jeho přítelkyně. Magistrát tedy předvolal k podání vysvětlení ji. Také ona se opožděně omluvila a odepřela výpověď. Tím bylo znemožněno zahájení přestupkového řízení, proto magistrát přestupkovou věc odložil a zahájil řízení o správním deliktu se stěžovatelem.

[12] NSS má za to, že magistrát vynaložil dostatečné úsilí k tomu, aby zjistil totožnost řidiče vozidla a skutečnosti, které by zdůvodnily zahájení přestupkového řízení proti němu. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. Stěžovatel sice sdělil magistrátu totožnost řidiče vozidla – své přítelkyně, ta však odepřela vysvětlení k přestupku, neboť by tím způsobila sobě nebo osobě blízké hrozbu stíhání pro přestupek (což opět vyvolává pochybnosti o tom, zda to byla opravdu ona). Magistrát nezjistil do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, žádné jiné skutečnosti, které by zdůvodnily zahájení přestupkového řízení s přítelkyní stěžovatele, proto věc v souladu se zákonem odložil. K tomu NSS odkazuje na rozsudek ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 7/2014-21, podle kterého jde k tíži provozovatele vozidla, pokud označená osoba oprávněně odepře výpověď a způsobí tím, že nebude možné zjistit skutečnosti odůvodňující s ní zahájení přestupkového řízení. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla totiž bylo, aby zmíněná deliktní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele (či skutečností, které by odůvodnily zahájení přestupkového řízení s označeným pachatelem) odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. První námitka proto není důvodná.

[13] Důvodná není ani námitka prekluze správního deliktu. Podle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu *odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let*

ode dne, kdy byl spáchán. Uvedené větě je třeba rozumět tak, že odpovědnost za správní delikt zaniká nejpozději po uplynutí 4 let ode dne, kdy byl delikt spáchán. I pokud správní orgán již zahájil řízení, po uplynutí 4 let od spáchání správního deliktu odpovědnost zaniká a správní orgán musí řízení podle § 66 odst. 2 správního řádu zastavit. Toto ustanovení zakládá subjektivní a objektivní prekluzivní lhůtu odpovědnosti za spáchání správního deliktu. Subjektivní lhůta spočívá v tom, že odpovědnost za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl. Subjektivní lhůta se tedy vztahuje k povědomí správního orgánu o správním deliktu. Objektivní lhůta má za následek, že odpovědnost za správní delikt zaniká nejpozději do 4 let ode dne, kdy byl spáchán (spojení „*nejpozději do 4 let*" nemíří na nutnost, aby správní orgán do 4 let zahájil řízení). Správní delikt stěžovatele byl přitom projednán v časovém rozmezí obou těchto lhůt. Mezera v zákoně, kterou viděl stěžovatel, tu tedy není, a proto není ani důvod analogicky používat pro zánik odpovědnosti za správní delikt lhůtu podle zákona o přestupcích.

[14] Dle stěžovatele magistrát ve výroku rozhodnutí o správním deliktu nedostatečně popsal místo, kde stálo jeho vozidlo. NSS se v tomto ohledu ztotožňuje s vysvětlením, které stěžovateli poskytl krajský soud. Stěžovatelova argumentace ohledně jiného režimu pro parkování na Senovážném náměstí - část je upravena zákazem zastavení a část je upravena na parkování povolené s parkovacím lístkem - nemá v této věci žádné opodstatnění. Označení místa slovy: „*...na Senovážném náměstí, proti budově České pošty, v úseku platnosti dopravní značky B28 (zákaz zastavení) a vodorovné dopravní značky V12a (žlutá klikatá čára)...*" je naprosto dostačující. Průměrně inteligentní člověk z tohoto řetězce slov jednoduše vyvodí, že vozidlo stálo na Senovážném náměstí naproti České poště v místě, kde platí zákaz zastavení, a ne v místě, kde je parkování povoleno s parkovacím lístkem. Jak již řekl krajský soud, případné pochybnosti snadno vyvrátí pořízená fotodokumentace, ze které je naprosto zřejmé, že vozidlo stěžovatele stálo cca 8 m od České pošty na klikaté čáře a v působnosti značky B28 zakazující zastavení (orientačním bodem budiž prodejna Tabák, kterou lze vidět téměř na všech fotografiích). Od Domu služeb, u kterého je parkování povoleno s parkovacím lístkem, je vozidlo odděleno pásem s vegetací, z čehož jasně vyplývá, že v místě, kde vozidlo stálo, již zóna s parkovacím lístkem neplatí. NSS pouze okrajově poznamenává, že i kdyby stěžovatelovo vozidlo stálo v části, kde je parkování dovoleno s parkovacím lístkem, dopustil by se i tak jeho řidič přestupku. Na fotografiích lze totiž vidět, že nikdo stěžovatelovo vozidlo žádným parkovacím lístkem neopatřil. Případ stěžovatele tak nelze přirovnat k případu, o kterém rozhodl Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 25. 2. 2016, čj. 30 A 80/2015-43, a na který stěžovatel poukazoval v kasační stížnosti, neboť ve věci stěžovatele se jedná o situaci, kdy vozidlo na určitém místě stálo, na základě souboru fotografií je zřejmé, že stálo na místě, kde parkování není povoleno, a ve výroku rozhodnutí o správním deliktu je toto místo dostatečně specifikováno. Z výroku rozhodnutí také vyplývá, jaká ustanovení byla jednáním řidiče stěžovatelova vozidla porušena – jsou to § 125f odst. 1, § 10 odst. 3 a § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Proto je i tato námitka lichá.

[15] NSS nepovažuje rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů: za takové nedostatky se totiž nepovažují dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí soudu, nýbrž nedostatek důvodů skutkových, tj. situace, kdy soud opřel důvody rozhodnutí o skutečnosti, které v řízení nebyly zjišťovány, byly zjištěny v rozporu se

pokračování

zákonem, nebo není zřejmé, zda byly nějaké důkazy provedeny (viz rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Není povinností správních soudů, aby ve svých rozhodnutích znovu rozsáhle komentovaly důkazy, které provedl správní orgán a na jejichž základě poté rozhodl. Krajský soud uvedl, že *„…soud nemá sebemenší pochybnosti o místě spáchání“*. Konkrétně se pak vyjádřil k identifikaci místa (Senovážné náměstí, naproti budově České pošty v úseku platnosti dopravních značek upravujících zákaz zastavení) a poté se blíže zabýval fotografiemi z místa spáchání přestupkového jednání, které místo spáchání přestupku názorně upřesnily. Skutková zjištění byla tedy natolik jasná, že nevyvolávala pochybnosti o tom, že se stěžovatel jako provozovatel vozidla dopustil jednání, které naplňuje znaky přestupku podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Proto již nebylo třeba, aby krajský soud předkládal protiargumenty ke stěžovatelovu tvrzení, podle nějž z důkazních prostředků nelze seznat, že jeho vozidlo stálo v působnosti značky B28.

[16] Nepřezkoumatelnost rozsudku nezakládá ani skutečnost, že se krajský soud vypořádal s námitkou protiústavnosti právní úpravy objektivní odpovědnosti pouze stručně, a to odkazem na usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, ze kterého vyplývá, že tato úprava nezasahuje do základních práv. Je pravda, že i krajským soudům přísluší posuzovat konflikt právních norem běžného a ústavního práva. Ovšem s konfliktem, který namítá stěžovatel, se již vypořádal Ústavní soud, jeho rozhodnutí je veřejně přístupné, a není proto třeba jeho závěry znovu přepisovat do rozsudku krajského soudu.

[17] NSS má za to, že krajský soud vypořádal stěžovatelovy námitky dostatečně a srozumitelně. NSS se s vypořádáním krajského soudu ztotožňuje, a neshledal proto důvody pro zrušení jeho rozsudku.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] NSS proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[19] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2017

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu